

ROSTRES
d'ARC IRIS
Mariona Martín

STONBERG
EDITORIAL

ROSTRES D'ARC IRIS

Mariona Martín

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: novembre 2022

© Mariona Martín Badell

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 - 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

Disseny de la coberta: Stonberg Editorial

Producció: Stonberg Editorial

Compaginació i revisió de textos: Maria Moreno

ISBN: 978-84-125864-7-3

DIPÒSIT LEGAL: B 19979-2022

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui electrònic, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

PRÒLEG

T'han robat mai una idea?

Espero que no.

Imagina haver passat mesos covant-la, treballant-la, picant tota la pedra que has de picar, i fent el salt emocional que suposa compartir-la amb algú, compartint una cosa que fins fa poc no existia i que et surt de ben endins... i que aquella persona et traeixi i se n'apoderi.

I és que al final la cosa va d'això, de què algú t'ha passat per sobre amb un autobús i ha decidit que preferia rebre les floretes abans que no pas les rebessis tu, que ets qui ha fet tota la feinada.

Quan coneixem l'Estel al principi de la novel·la, és inevitable pensar "coi, aquesta protagonista està molt tensa, eh?". I és perfectament normal que ho estigui. Treballa en una agència de màrqueting.

Cinc de cada sis de les persones que treballen en agència han declarat patir un excés d'estrès per culpa de les càrregues de feina i, sobretot, de la falta de personal.

I aquí és on tot es complica una mica.

Com que cal més gent que la que tenen contractada, poden passar dues coses: que l'equip faci pinya per sortir del pou... o que decideixin escapar-ne fent servir els cadàvers dels altres com a escala.

Sumem encara un altre tema a l'equació: és una agència de màrqueting, on la imatge importa més que mai. Perquè el que estàs venent és una història, i si aquesta història de triomf te la ven

algú amb pinta de triomfador, sempre és més fàcil que te la comprin. Però si no encaixes amb els cànons, tot és un pèl més difícil.

Fa temps vaig treballar amb un company que tenia un dels millors resultats de l'empresa. Mentre estàvem parlant davant de la màquina de cafè, se'ns va acostar una altra companya. El paio va xiular i li va dir:

—Nena, vestit nou? Quina passada!

Ella, sobtada, li va dir que moltes gràcies, que sí que era nou, i que no acabava d'estar segura del tot que li quedés bé.

—Però què dius? —va respondre-li ell— Si et queda meravel·lós. Te l'hauries de posar més sovint.

La companya va marxar contenta. I tan bon punt va desaparèixer, ell va esclafir a riure i ens va dir als que estàvem allà:

—Heu vist quin vestidot? Si fa que sembli una balena! I ara la molt burra se'l posarà més sovint.

Per descomptat, aquest paio robava idees, et feia quedar malament sempre que podia i parlava malament de qualsevol que no fos a la mateixa habitació que ell. Una perla d'home.

El cas és que quan et trobes en aquest univers tens novament dues opcions: aguantar o tocar el dos. Necessites una vàlvula d'escapament, i és aquí on la nostra protagonista troba el que la fa moure en una direcció inesperada. Sense fer massa espòilers de la història, aquestes vàlvules d'escapament són les que demostren qui som realment. Tots ens hi hem trobat.

Aquest és un dels punts forts de la novel·la, construir uns personatges frustrats, autèntics i complicats, que, com passa sempre a tot bon *road trip*, es van desplegant a mesura que avança el viatge.

Sigui com sigui, és hora de veure cap on va, quina és la vàlvula d'escapament, què passa amb aquesta frustració i per quines opcions es decanta tothom. Estic convençut que un cop te l'acabis,

PRÒLEG

estaràs d'acord amb mi en què és bo que a l'autora no li hagin robat la idea.

Per Marc Tinent, escriptor
(i que a més ha treballat
molt temps en una agència i,
sorprenentment,
encara conserva els cabells).

*Dedicada a tots aquells que cerquen la veritat
per ser més lliures.*

PRIMERA PART

ENGABIADA

El dia es va tòrcer just començar-lo i el so de la melodia del mòbil no aconseguí donar-me prou energia per aixecar-me d'aquell llit que darrerament havia esdevingut l'únic indret on em sentia reconfortada. En escoltar la cançó per segona vegada, vaig fer un esforç titànic i vaig encendre el llum. Potser així la il·lusió de tenir uns segons per mi s'esvairia per deixar pas a la rutina matinal. Vaig fer un salt i em vaig posar un jersei llarg per anar a la cuina gèlida a preparar-me el cafè. Aquell beuratge amarg i fosc m'il·luminava els primers minuts de vigília esdernegats pel despertador des que era una adolescent. Vaig omplir la cassoleta de la màquina i vaig anar al bany. Quan em volia rentar les mans, vaig sentir un soroll metàl·lic contra les rajoles del terra i, de seguida, vaig saber que la cafetera havia decidit declarar-me la guerra per no netejar-la ni descalcificar-la tan sovint com era recomanable. De fet, li faig el manteniment pertinent només quan m'adono que el portafiltres ja no encaixa a la rotllana del dispositiu. Em vaig maleir els ossos i vaig recollir amb l'escombra i els ulls encara mig tancats l'escampall de marró del terra. Aquell matí hauria de fer servir l'Orolei de ma mare, vella i deslluïda, però eficaç. Vaig mirar el rellotge de la cuina. El contratemps potser m'impediria arribar tan puntual com volia. M'havia proposat escriure un parell d'idees a casa perquè aquell matí només tindria una hora per inventar-me una frase encertada per captar nous clients per a una empresa que n'havia anat perdent d'ençà de la crisi.

En sortir de la dutxa, vaig abocar el cafè a una tassa i vaig anar a la cambra del pis on tinc el minúscul estudi. Poca gent visita el meu habitatge, però els que ho fan sempre queden sorpresos que el lloc més lluminós i espaiós estigui destinat a ser una àrea de treball. Em costa fer-los entendre que una humil secretària dediqui el seu temps de lleure a aprendre llengües i escriure perquè creuen que no s'ha de malbaratar les hores en coses que no aporten diners, ni fama ni et fan més popular a les xarxes socials. Encara recordo el dia que un noi de la meva edat amb qui havia començat a sortir em va demanar per què no convertia l'estudi en dormitori i em quedava la cambra petita com a despatx. Quan li vaig dir que passava més temps conscient treballant que dormint, em va fitar amb cara d'afflicció i vaig albirar que no arribariem gaire lluny.

Aquell vint de març a dos quarts de set del matí, la menuda alcova amb l'escriptori em va semblar un petit palau que feia més dolç el començament d'un dia que estaria marcat, ineludiblement, per una feina que m'entuixegava el viure.

A les vuit en punt vaig sortir de casa i vaig girar al primer carrer fins on hi havia aparcada la meva bicicleta. Mentre la deslligava, els meus llavis van dibuixar un somriure un pèl sorneguer dedicat a uns companys laborals per als qui el transport urbà dels triomfadors era el cotxe. Anar en aquell vehicle tan poc sofisticat era per mi una empremta emocional que posava de manifest una manera de ser. M'abelleix tot allò que em fa sentir bé amb mi mateixa de manera continuada i no només durant uns instants. No soc amant de les disfresses de la realitat i, per això, no m'ha fet mai gens de gràcia utilitzar maquillatge per millorar la meva aparença, ni anar amb el cabell tenyit o planxat, si bé soc conscient que un membre d'una empresa de màrqueting hauria de tenir

molta més cura de la imatge personal que la que tinc jo. Potser aquell primer pensament rebel del dia fou el que em donà una injecció d'eufòria desmesurada i vaig aconseguir fer la meitat del recorregut batent un temps rècord fins a l'alçada de la Casa Terradas, més coneguda com a Casa de les Punxes. Quan vaig voler girar a l'esquerra per agafar el carrer del Bruc, un altre ciclista més ràpid que jo em va encaçar i se'm va tirar a sobre fent-me caure a terra. El cop va ser colossal perquè vaig repenjar tot el meu pes i el de la meva bicicleta, que no era el model més lleuger del mercat precisament, sobre el meu maluc i el braç esquerre. El meu esgarip de ben segur que se sentí fins al Passeig de Gràcia perquè els vianants de la vora, a qui creia andròides similars als humans però mancats d'emocions, van alterar la seva fisonomia per expressar sorpresa. Alguns van córrer a ajudar-me però van desistir quan van veure que l'infractor ocasionant de l'accident s'aturava per fer-ho.

Tot va passar molt ràpidament i no en recordo exactament els detalls: tan sols els rostres perplexos de la gent, el meu dolor lateral, els cotxes amb les botzines que ens cridaven l'atenció i jo estirada a terra intentant reaccionar mentre sentia una veu amb un accent estranger que digué:

—Estàs bé?

Ni en aquell moment ni en cap d'altre penso gaire en el què dic. Tot i tenir per costum no badar boca si no és necessari perquè sempre m'han inculcat que només tenim control sobre allò que callem. Així i tot, quan parlo, surt el que tinc a la ment sense filtrar.

—I a tu què et sembla? —vaig respondre tot aixecant el cap per veure el culpable de l'escena. Un noi d'una edat similar a la meva, cap rapat i unes celles rosses i espesses que emmarcaven uns ulls blau verd em fità inquisitivament.

—Em sap greu.

La seva expressió era eixuta i el seu posat encimbellat, però duïa uns pantalons desgastats i una camisa de quadres de la qual faltaven dos botons.

—M'ajudes o et quedes com un estaquirot? —digué jo que intentava incorporar-me.

Ell va aixecar la bicicleta que jo tenia damunt i, llavors, em va allargar la seva mà aspra i rugosa i em va estirar tot apropant-me a ell. Aleshores, em posà els braços a la seva espatlla per no deixar que la meva cama esquerra aguantés tot el pes i vaig notar la seva olor. Era una fragància feréstega que feia temps que no sentia i que recordava només de la meva infantesa a Begur. Aquell noi desprenia una olor que combinava llenya, all i suor i a la majoria de persones els hauria semblat desagradable. A mi, però, em va resultar refrescant per tota la naturalitat que comportava. N'estava tipa de les ferums artificials dels sabons i productes cosmètics que feien servir tant homes com dones. Al meu cervell no se l'enganya tan fàcilment.

—Gràcies —vaig dir tímidament.

—Pots caminar bé? Si vols t'acompanyo fins on anaves. Crec que el cop et farà mal. T'has fet una bona patacada...

—Treballo a una cantonada més avall, al següent carrer. Si vens amb mi, em faràs un favor.

Vaig dir-ho sense reflexionar. D'una banda, aquell noi potser tenia un assumpte urgent i, de l'altra, probablement no seria bo que a la feina em veiessin acompanyada d'un paio amb aquell aspecte tan descurat. Ja em tenien prou martiritzada perquè no responia a les seves expectatives pel que feia a la meva presència. Si algú em veia amb aquell home m'acabarien de titllar d'espècie estranya. Però ja no podia tirar enrere les meves paraules i vaig fer

aquells darrers tres-cents metres fins al meu lloc de tortura habitual envoltada de la seva aroma, que definitivament emboirà el meu cervell. Sense parlar-ho, jo vaig aguantar la meva bicicleta i ell em va passar un braç per la cintura per ajudar-me a caminar mentre sostenia la seva Orbea amb l'altre braç. El seu cos desprenia també força escalfor. Era reconfortant perquè el sol enteranyinat lluitava per lluir una mica entre uns núvols espessos i grisos i l'aire que passava era fred i humit. En definitiva, un ambient gens primaveral. Em va acompanyar fins a l'empresa i, quan hi érem, em va tornar a demanar si em trobava bé. El vaig mirar fixament i, empegueïda, vaig apartar l'esguard amb por que notés l'agullonament de la meva curiositat. En abaixar la mirada vaig adonar-me que tenia un trauc als pantalons i, tot seguit, vaig notar la calçada al rostre. A la feina, on tots em criticaven sovint per darrere i també per davant, ara tindrien un motiu per riure ben fort de mi. No podia amagar de cap manera aquell accident matutí. Quan vaig tornar-lo a mirar, els seus ulls blau verd continuaven fitant-me.

—Sí, estic bé. No t'amoïnis —vaig mentir tot pensant que desitjava tenir un nom per a aquella olor i aquell tacte que de ben segur s'haurien impregnat al meu cervell, altrament buit de sensacions interessants.

Ens vam acomiadar i jo vaig lligar la bicicleta davant de l'oficina a una senyalització de prohibició d'aparcament. En entrar, vaig assegurar-me que la recepcionista estigués prou ocupada per no veure'm. Arribava deu minuts tard i clarament trasbalsada. A dos quarts de deu teníem una reunió amb un client important i jo havia de fer una presentació que ja m'encaboriava prou. Ara, a més, l'hauria de fer amb uns pantalons que ja no estaven a l'altura a causa del trauc. Quan vaig entrar a la cambra on tenim el despatx

quatre companys i jo, la vaig trobar buida. La directora creativa els havia reunit a tots per repassar l'estratègia a seguir amb el client. Jo m'asseguí a la taula i, un cop encès l'ordinador, vaig començar a llegir els correus. Òbviament, s'esperava de mi que els tingués sincronitzats amb el mòbil per fer-me treballar vint-i-quatre hores al dia, però jo preferia consultar-los en hores de feina. Tenia dues tasques a fer i consistien en dos PowerPoint que reunissin les idees de tot l'equip per exposar-les al client. En definitiva, es podia resumir tot en una sola diapositiva. Es tractava de presentar les xarxes socials com a mitjà infal·libre per aconseguir clientela, fidelitzar la que ja teníem i proposar a l'escola que els antics alumnes fossin seguidors de Facebook per tal de promocionar el centre. Vaig enllestir aquella primera tasca mig adolorida per la caiguda i, quan tot just l'havia acabat, entrà el Toni al despatx:

—Bon dia, Estel. On eres? La directora ha preguntat tres cops per tu.

Vaig sentir la calrada que m'escalfava el rostre. «El color m'aniria bé», vaig pensar perquè jo no utilitzava maquillatge i sovint m'havia de fer sentir per part de les companyes que estava pàl·lida. Tenia el temps just per anar a beure aigua i acabar de posar a punt el que em calia per a la presentació amb els clients.

—He tingut un petit accident aquest matí. Res greu.

—Has acabat totes les tasques? La Laia està amoïnada perquè aquest client ens pot portar molta feina si tot va bé i no vol que falli res.

—Sí, ja ho tinc tot.

—Perfecte. Vaig a fer un cafè...

Vaig sortir del despatx, un cau poc il·luminat equipat amb quatre taules i tres ordinadors amb els quals havíem de tenir idees

innovadores per seduir una clientela que cada cop prescindia més de les agències de màrqueting i comunicació. Per no posar-me de mal humor, vaig decidir remullar-me la gola amb una ampolla d'aigua de la màquina situada a la segona planta. Tampoc esperava que cap de les meves companyes vingués a fer-me companyia.

Me la vaig beure de bursada perquè dues d'elles ja venien a buscar-me per tal de preparar la sala de reunions. La resta del matí va anar prou bé tenint en compte que vaig ser plenament conscient que els companys d'equip anaven mirant incisivament el trau dels meus pantalons mentre jo exposava la idea al nostre client. La presentació va convèncer el director de l'escola d'idiomes i, seguidament, la Laia i ell van anar a dinar plegats per acabar de pensar com calia enfocar la campanya publicitària. La resta de l'equip es va posar a redactar una possible falca radiofònica i jo vaig començar a traduir a l'anglès l'esbós del nou web. Recordo que estava completament concentrada en la feina quan la Lúcia em va fer un crit per darrere.

—La Laia m'ha dit que et recordi que el client ho vol per a finals de la setmana vinent.

No em vaig girar per mirar-li la cara perquè ja sabia que seria de prunes agres. Des de direcció, s'havia decidit que jo faria de traductora de l'anglès i el francès i la Lúcia aprofitava totes les ocasions per deixar-me clar que no podia veure'm, ja que pensava que no estava a l'altura del que se'm demanava. Jo havia fet el cor fort durant sis mesos perquè en el fons tenia clar que els meus estudis de filologia a Edimburg em capacitaven molt més que l'únic examen que havia passat ella. En el fons, era un conflicte de classes i no calia disfressar-lo amb cap titulació. Jo no venia d'una família benestant i els meus pares no havien tingut cap

aspiració envers meu. A ella, en canvi, l'havien criat amb ambició i considerava que una tasca «extra» era un mèrit que es podia merèixer els divendres i dissabtes quan se n'anava de copes.

Vaig respondre amb un sí estèril a la informació rebuda. A les dues, els meus companys van anar a fer una pizza prop de l'oficina. Jo havia calculat poder dinar a casa però el meu genoll s'havia inflat de tal manera que tenia la impressió de portar una pilota de tennis sota els pantalons. Per mitjà d'un gran esforç vaig arribar-me a la cantonada i em vaig comprar una amanida de lleties amb tonyina. La gana no l'havia perdut i la necessitat de gaudir de l'àpat fora de les quatre parets anodines de l'oficina, tampoc. Coixa perduda, vaig anar a La Casa Elizalde a menjar-me el meu refrigeri, i mai millor dit, perquè la temperatura no era benèvola i l'àpat fred em va deixar amb el cos destemprat. En entrar de nou a la feina, vaig saludar la recepcionista i vaig pujar a la segona planta en ascensor. Tot just acabava la tasca del dia quan la Raquel em va trucar des de recepció.

—Estel, a recepció hi ha un noi que pregunta per tu. Diu que per culpa seva has tingut un accident aquest matí i demana com estàs.

Em faltaven cinc minuts per acabar la jornada però vaig decidir que ja havia fet prou aquell dia després d'aguantar les dues impertinències de la Laia. Vaig apagar l'ordinador i vaig endreçar les coses de la taula per no fer-lo esperar. El dolor se m'havia estès per tota la cama i el genoll continuava semblant un globus gegant sota els pantalons. Així doncs, vaig baixar en ascensor i, en arribar a recepció, vaig veure la gran tossa del ros del matí que es va girar àgil en aquell instant.

—Disculpa, passava per aquí i volia saber com estaves...

—No gaire bé, suposo, però me'n sortiré. Si demà encara em

fa mal aniré al metge —vaig riure empegueïda en llambregar els seus ulls verds. Generalment, els ulls blaus m'inspiren confiança i els verds recel, però hi havia quelcom d'allò més atractiu en la seva mirada i la meva ment analítica l'estava escanejant de dalt a baix per esbrinar d'on era.

Es va oferir a acompanyar-me a casa i vaig dir que no calia, tot pensant que a la sortida de la feina li diria que m'hi havia repensat. No m'interessava que els companys poguessin xafardejar perquè senzillament no volia preguntes incisives l'endemà.

Un cop fora, va haver-hi un moment de silenci ensordidor entre nosaltres fins que vaig demanar jo mateixa si la proposta d'acompanyar-me a casa seguia en peu. Ell m'esguardà confús i jo vaig aclarir-li que no havia acceptat abans pel fet de tenir la Raquel davant. Els seus ulls petits i esmolats em van travessar.

—Espero no haver-te fet sentir incòmoda. —I es mirà de cap a peus.

Anava malgirbat i, òbviament, no era l'estàndard que s'hagués esperat, però a mi sempre em resultava més còmode conversar amb algú que no es preocupés desmesuradament per la seva imatge. Al cap i a la fi, em passava el dia pensant en com causar la millor impressió falsejant la realitat. Sabia que les aparences enganyen.

—No! —vaig exclamar esglaiada davant de la possibilitat d'haver-lo ferit—. Els meus companys són un pèl tafaners i no cal donar-los motius per fer safareig. Això no obstant, estaré immensament agraïda si m'acompanyes a casa —vaig fer el comentari mentre esperava que ell deslligués la bicicleta del fanal.

—Anem a buscar la teva?

Amb una ganyota vaig assentir. Ara que m'havia tornat a posar drete i havia donat uns passos després de deixar la cama en

repòs durant unes hores el mal s'havia enfadat. Vaig pensar que em passaria tot caminant.

Vaig voler fer el recorregut fins a casa meva tot baixant passeig de Sant Joan avall fins a trobar el carrer de Llull. Em va escometre amb preguntes tota l'estona i jo, que maldava per esbrinar d'on era ell, no aconseguia demanar-li tot el que desitjava saber. El mateix martelleig de la incertesa em col·locava una llosa a la llengua que em feia sentir toixa a l'hora de parlar, tot i que el noi era estranger i articulava la parla amb uns errors que el feien semblar menys competent del que probablement era.

—Perdona, t'estic sometent tota l'estona a un interrogatori i, en canvi, no t'he demanat el nom.

—Estel —responguí jo, cofoia perquè aquella aparició que m'havia endolcit el dia agre volia saber com em deia.

—Jo em dic Steve.

—D'Anglaterra? —vaig fer jo enderiada per satisfer la meva curiositat.

—Una meitat, sí.

—I l'altra?

—Francesa.

Just quan estava a punt d'oferir-li un dels meus millors compliments tot dient-li que em semblava una combinació prou interessant, el meu nas em va donar un bon cop de puny després de fer-me arribar la inconfusible ferum d'excrement caní que jo, sapastre de mi, havia aixafat de manera inoportuna. Sabia que aquell accident pertorbaria la meva concentració en la conversa amb l'Steve i em vaig empipar amb mi mateixa. Com sempre en aquests casos, vaig optar per la sinceritat extrema i així no haver de suportar una situació en la qual jo volia dissimular una obvietat.

Tampoc no em podia arriscar que el noi pensés que aquella atordidora olor emanava de la meva persona.

—Oh, maleït sigui! Crec que he passat per sobre un altre regal de gos! —vaig fer tot inspeccionant la incrustació a la sola de la meva sabata. Tanmateix, el meu interlocutor continuà com si no hagués notat res. O bé era molt diplomàtic o no tenia olfacte. Em va demanar pel meu ofici i vaig explicar-li que era secretària en una empresa de màrqueting. Va obrir els ulls i digué que l'hi semblava interessant. Vaig assumir que es referia a l'empresa de màrqueting més que no pas a la feina de secretària. Vam arribar al carrer de Llull i la resta del recorregut el vam fer amb la llum de la darrera hora de la tarda que aviat ens deixaria a les fosques. Vaig desitjar, tot i l'intens dolor que em començava a turmentar amoïnosa, que casa meva fos més lluny per poder xerrar amb ell una estona més, però no vaig saber fer-me la coixa i no vam trigar a arribar al carrer Sicília. Com que no volia que esbrinés que vivia en un lleig bloc de pisos de protecció oficial, li vaig dir que a partir d'allà ja continuaria sola. Devia pensar el pitjor perquè els seus ulls distants es van empetitir i va dir:

—Prometo no venir-te a buscar un altre dia... Només em vull assegurar que arribis bé. Al capdavall, l'accident ha estat culpa meva.

Vaig enrogir a l'instant. No volia de cap manera que tingués la sensació que em malfiava d'ell perquè no era així, però em feia vergonya que veiés el trist edifici on havia de viure.

—No té res a veure amb això —vaig apressar-me a respondre tímidament—. És que no visc en un bloc gaire bonic i sovint me n'amago.

La seva expressió canvià rotundament. Fins aquell moment, havia estat distant però, de cop, se'm va acostar amb confiança.

—Jo visc en una nau industrial perquè no em puc pagar un pis.

Em vaig embarbussar amb la paraula «caram» i va sortir una espècie de «rrm» amb veu de rogall que, a jutjar per la seva cara, no va entendre.

—Perdó? —va dir.

—Caram! —vaig exclamar jo, tot pensant que allò explicava l'estat desastrós del seu vestuari—. Llavors, suposo que jo visc en un palau i, per tant, ja em pots acabar d'acompanyar...

En els pocs metres que quedaven per arribar a casa, l'Steve es va recrear en una crítica punyent contra una societat on la majoria de gent s'havia avesat a gaudir d'una comoditat que no existia per a un vuitanta per cent de la població mundial. Se'l notava empenyat i vaig pensar que, o bé era un antisistema innat, o bé havia tingut mala sort i ara renegava de tot perquè ell no havia aconseguit gaire res. Em va entristir una mica el fet que jo no hagués estat mai capaç de mostrar-me tan explícita en contra de tot el que estava establert, però, ben mirat, potser em mancava energia per fer-ho. En arribar al meu bloc, em vaig acomiadar i ell va acostar-se a mi per fer-me dos petons. La resta del meu dia va ser gris i tèrbol a pesar del sol groguenc i intens que tenyia la tarda de color sèpia i convertia el parc de l'estació del Nord en un indret romàntic malgrat les colònies d'autobusos que circulaven lentament emanant gasos tòxics.

Aquella setmana vaig pensar sovint en ell perquè el genoll em va continuar fent mal durant uns dies i perquè l'aparició d'aquell foraster m'havia arrencat del minúscul món en què havia anat a parar, una capsa tancada de la qual no es podia sortir. Des de la meva tornada d'Edimburg, tenia la sensació que la ciutat comtal era plena de robots que interactuaven els uns amb els altres de

manera mecànica i automatitzada sense sentir res de res. Enyorava, amb freqüència penetrant, els meus amics de la ciutat gaèlica addictes a la socialització i també a l'alcohol. Sort que l'abril i la campanya de jornada de portes obertes per al nostre nou client em va aportar feina suficient per no caure en la melangia més profunda. La Lídia va vendre com a seves un parell de les meves idees de màrqueting a la Laia, la directora, i jo no vaig saber lluitar per reivindicar que allò que la meva rival lloava com a seu era meu i només meu. Tan sols una de les companyes sabia com havia anat la història però davant de la predilecció de la directora per la Lídia, ni ella va gosar dir la veritat. La meva creativitat va quedar a l'ombra com havia passat tantes altres vegades i jo ho vaig atribuir al fet que, en aquest país, si una persona no té una consciència de classe adequada i una indumentària de marca no es creu que pugui ser brillant. L'enrabiada me la vaig endur a casa i durant una setmana i mitja vaig ensorrar el cap al coixí a la nit per deixar brollar les llàgrimes amargues del fracàs. El divendres d'aquella setmana la directora va reunir-nos a tots i va anunciar oficialment que havia triat la Lídia per ser la nova directora creativa de l'empresa gràcies a les seves darreres idees genials. La traducció del web de l'escola la faria jo perquè no es podia permetre malbaratar el talent i imaginació de la Lídia amb una tasca tan rutinària. Mentre la directora ho anunciava, la meva rival em regalava un somriure sorneguer i la Noèlia remenava amb la cullereta el seu tallat carregat de sucre i em deixava anar un «no et facis mala sang» que va rematar amb un «es viu millor sense responsabilitats» quan s'havia acabat la reunió.

Aquella tarda vaig decidir plegar d'hora. Vaig traduir unes pàgines menys acuradament del que feia habitualment. Ja ho acabaria d'enllestir el dilluns un cop superat el tràngol. Vaig fer un bon

recorregut en bicicleta al costat del mar. El blau de l'aigua tranquil·la bressolava la meva ànima inquieta i trepitjada. Era ben clar que a mi se'm podien furta les idees perquè no era ningú: ni tenia un títol universitari d'aquí que m'avalés ni una família adinerada. No m'abellia tancar-me en els trenta-cinc metres quadrats de casa i vaig decidir sortir. Vaig caminar fins al Born i vaig entrar en un bar amb la meva tauleta per abocar tot el meu malestar en unes pàgines que probablement acabaria destruint en unes setmanes. No era una feina productiva però sí efectiva perquè m'estalviava una pila de diners en psicòlegs i teràpies i complia la funció d'un amic o amiga que no tenia a Barcelona. Devien ser ja les vuit quan vaig demanar una cervesa ben freda. Me la van portar i vaig assaborir intensament el primer raig gelat mentre lliscava per la gola i s'esguimbava també la meva ràbia i impotència entre les paraules que apareixien a la pantalla. Quan ja duïa una estona escrivint i estava a punt d'acabar-me la primera copa, vaig notar una ombra a la taula. Vaig aixecar els ulls i vaig veure un estrany d'uns cinquanta anys que m'observava immòbil.

—Hola!

—Ens coneixem? —vaig dir jo, un xic irritada per la interrupció del meu procés de neteja espiritual.

—Sí! Et vaig comprar un quadre antic a través de *Wallapop*, no em recordes?

La veritat és que me n'havia oblidat completament. Quan quedo amb algú que em compra algunes de les meves poques possessions, per a mi la trobada és una mera transacció comercial i, per tant, no em fixo gaire en la persona. Sort que em va fer memòria.

—Vam quedar a la ronda de Sant Antoni un diumenge i vas venir en bicicleta. Et vaig enviar un altre missatge després per

convidar-te a un cafè però em vas respondre amb evasives. Puc seure?

Com que ja havia agafat la cadira i s'hi havia arrepatat, fer-lo fora seria difícil.

—Què estàs fent?

—Acabant una feina... —vaig mentir miserablement. No volia haver de donar explicacions sobre les meves estranyes aficions.

—Doncs jo just he fet una nova transacció! —em va mostrar una fotografia del seu mòbil amb un cent vint-i-set atrotinat.

—Has vist com n'és de bufó? I encara funciona! El propietari se'l ven per dos mil cinc-cents euros! Una ganga!

No el vaig voler contradir. Un cotxe que segur que s'havia de portar sovint al mecànic no em semblava cap bona inversió.

—Mira! Aquests són els altres! —i amb el dit va anar passant imatges d'altres vehicles, tots ells força antics—. Però no creguis que m'hi gasto cap quarto en tenir-los al garatge, no! Dormen tots al carrer! —A mi ja em començava a amoïnar aquella conversa que no semblava tenir un final immediat—. Per cert, em dic Salvador! Tu Estel si no recordo malament, oi? —vaig assentir fent un moviment sec amb el cap per indicar-li que sí i vaig decidir apagar la tauleta i anar recollint els bolígrafs i els papers. Potser d'aquella manera s'acomiadaria de mi.

—He de marxar, se m'està fent tard...

—Vaja, jo també en tenia la intenció! Surto amb tu!

No volia que se m'enganxés, però no he après a ser adusta i d'això se n'aprofiten sempre.

En sortir, ja no vaig saber cap a on tirar. Però ell, com si em conegués de tota la vida, em va agafar del braç i em va dir que aniríem a fer una volta al parc de la Ciutadella.

—Perdona, però és que jo tinc coses a fer! —m’hi resistia jo, assertiva.

—Ah sí? Quines?

Vaig començar a enfarfollar-me com sempre quan vull mentir sense saber-ne gens.

El seu rostre ovalat es va arrodonir, la qual cosa posava en evidència unes galtes molsudes quan em va dedicar un somriure sincer, com el que es dedica als nens a qui s’enxampa fent entremaliadures. Sense haver-ho decidit, els passos ens van dur fins al parc. La companyia era forçada i ell xerrava pels descosits. Tenia certa gràcia irònica que em passés el dia desitjant no estar sola i, quan finalment trobava un company per conversar, aquest no em fos del tot agradívol. Vaig aguantar amb estoïcisme heroic el seu monòleg sobre les seves pertinences acumulades a través del *Wallapop* i la seva immensa sort de tenir una feina on ell decidia els horaris i, alhora, li permetia guanyar un bon sou. No el vaig enviar a pastar fang perquè no soc esquerpa de mena, però mentre ell parlava, la meva ment fantasiosa s’imaginava un jove cavaller morè i amb ulls de color mel salvant-me de l’avorriment absolut tot abocant-me oportunament un refresc per sobre o, potser millor, atropellant-me amb una bicicleta. Però això últim ja havia succeït un cop. Per què no em podia tornar a passar en aquell moment? El meu grau d’abstracció de la realitat era tan gran que no em vaig adonar que ell em feia una pregunta.

—Sola o amb companyia?

—Perdona? —vaig fer a punt de badallar.

—Que si vius sola o acompanyada.

—Sola.

—Vaja! A tu tampoc et vol ningú, oi? —bromejà esclafint a riure i donant-me un cop al braç que em va fer trontollar.

Jo no em podia creure el meu grau de mala sort. Per una vegada que coneixia algú i havia de ser un pesat! A dos quarts de deu les meves orelles ja eren incapaces d'escoltar res més i vaig comunicar al Salvador que anava a casa a sopar.

—Et convido a un entrepà. Segur que no hi tens res a la nevera!

Desgraciadament l'havia encertat i si no sopava amb ell potser aniria a dormir amb l'estómac mig buit perquè era tard fins i tot per arribar-me al Carrefour de Glòries a comprar quelcom. El meu destí s'havia conjurat contra mi.

Vam entrar en un local força elegant i gran que jo només coneixia de l'exterior i que estava a mig camí entre el parc de la Ciutatella i el Poblenou. Vam fer la comanda i ens vam assegurar a prendre el nostre entrepà de tonyina i la cervesa mentre tots dos ens fixàvem en les persones que seien a les taules del voltant. Majoritàriament eren petites colles o parelles. No es veien homes plegats ni amigues fent tertúlia. Se'm va escapar l'observació que al nostre país les hores del vespre i la nit i també els caps de setmana la gent surt "amb els seus".

—Cert! —va dir ell. Jo, per sort, tinc molts amics aparellats que em conviden sovint a barbacoes i sopars amb ells. De fet, sempre soc l'únic solter. Aquí, si passats els quaranta no estàs aparellat, ho tens ben fotut. Acabes acceptant amistats forçoses que potser no són el que desitges només per no sentir-te diferent de la resta.

—A Escòcia no és així. No és inusual veure noies en grups de tres persones com a màxim que surten a sopar plegades perquè no tenen parella o perquè deixen que la seva es trobi també amb els amics. Aquí em sento desplaçada.

M'havia lliscat de l'ànima i ja no ho podia collir. Les meves paraules el van emmudir i el meu interlocutor començà a jugar

nerviosament amb el mòbil sobre la taula. De cop i volta, vam sentir un batibull a la barra i ens vam girar. Una cambrera escridassava un client i li reclamava els diners. Vaig reconèixer el cabell tofut i la camisa color ala de mosca de seguida. Era l'Steve! Vaig aixecar-me d'un salt per anar a la barra.

—Que passa res?

—Aquest noi volia marxar sense pagar el plat de pasta i li n'he fet memòria, però insisteix que ja m'ha pagat.

Em va mirar i el verd dels seus ulls reflectí una torbació extrema.

—Ja pago jo aquesta consumició que tu recordes haver pagat —vaig dir a ell dolçament.

—El coneix vostè?

—I què n'ha de fer? Vostè vol els cèntims i això és el que compta —vaig tallar-la jo, resolutiva.

El Salvador ja era prop nostre i va allargar la mà amb un bitllet de cinquanta.

—Cobri d'aquí, senyoreta, i no fem més enrenou del que call —intervingué lleugerament enrojolat.

L'Steve no badava boca i em va dirigir una mirada tímida i curta abans d'abaixar el cap mentre jo intentava cercar una explicació encertada pel seu comportament. Segur que havia pagat de debò i la noia no ho recordava.

Els tres vam sortir fora acuitadament i vaig seguir el meu instint que em deia que em desfaria fàcilment de la conversa anodina marxant amb l'Steve.

—No calia fer-ho, de debò! —digué l'Steve.

—Apa, no t'ho creus ni tu això! —li etzibà el Salvador amb un to displicent i un rictus de menyspreu que em van travessar el cor.

—Estic cansada! —vaig exclamar enfastijada per l'aire de superioritat del que havia estat el meu company de sopar—. T'agraïxo molt que m'hagis convidat, però ara voldria anar a casa que ja no m'aguanto dreta.

—Ah! Això és tot? Gràcies i bona nit? —insistí amb un rogallo a la veu.

—Disculpa, però l'Estel és lliure de marxar quan vulgui, oi?

—Voldria anar a fer una última copa amb ella!

—Doncs haurà de ser un altre dia perquè avui se m'ha acabat la corda! —digué jo assertivament.

—T'acompanyo a casa —feu el Salvador en to militar.

—T'ho agraeixo, Salvador, però m'agradaria parlar un moment amb l'Steve. A soles si pot ser!

Tots tres deixàrem uns segons de silenci mentre el Salvador mesurava molt probablement l'impacte de les paraules que hauria volgut pronunciar.

—Entenc —digué—. Si el coneixes, potser necessites una explicació sincera i faig nosa.

No se'm va acudir afegir-hi res i el Salvador s'acomiadà estrenyent la mà de l'Steve i fent-me dos petons a les galtes. Veure'l marxar com un gos amb la cua entre les cames em va entristir. Pensar que podia haver-lo ofès em feu sentir díscola però no volia de cap manera deixar sol l'Steve, a qui havia desitjat tantíssim veure i a qui finalment havia tingut la sort de retrobar, tot i les desafortunades circumstàncies.

—Perdona si m'he posat on no em demanaven...

—Te'n dec una!

Un altre cop vaig voler cercar unes paraules que no apareixien. Un núvol de pensaments m'embaldrigava el cervell.

—Vols anar a fer un tomb? —vaig dir finalment.

—No deies que estaves cansada?

—Cansada de la seva garola, sí. No ha deixat de parlar del que té ni un sol instant des que m'ha vist al bar —vaig fer un moment de silenci abans de continuar xerrant—. Però si no et ve de gust, no cal que anem enlloc.

—No et fa res passejar amb un lladre?

Aquelles paraules em van esgratinyar el cor però el dring de la seva veu era més agradable que la informació.

—No conec les teves circumstàncies i per això no tinc intenció de jutjar-te. Anar a fer una volta plegats no és cap delictes.

—D'acord —digué ell amb una mirada que semblava voler sotjar els meus pensaments.

Vam caminar fins al parc de la Ciutadella que per mi era una prolongació de les quatre parets de casa meva i va demanar-me com m'anava la feina. De manera desendreçada, vaig abocar tot el que m'havia passat darrerament i com m'havia sentit. Em vaig endinsar tant en la narració dels fets que no em vaig adonar que començava a ploure i, de cop i volta, el plugim es va convertir en una tromba d'aigua que ens va deixar xops. Vam córrer fins a entrar a un local de prop de Marina i el vaig convidar a una cervesa. Ni tan sols em molestava la roba enganxada al cos, humitejada, i el cansament s'havia esvaït com el fum de les cigarretes dels vianants del carrer. Amb la primera cervesa vaig continuar respondent les preguntes de l'Steve sobre la meva feina, les meves aficions i inquietuds. Li vaig comentar que la meva existència estava un pèl mancada d'al·licients i em va respondre que creia que tenia vida interior més que exterior. Llavors, jo, que ja havia demanat la quarta cervesa de la nit i que parlava amb llengua de drap, li vaig preguntar com es guanyava la vida.

—És difícil respondre aquesta pregunta. Soc advocat d'ofici perquè el meu pare va voler que ho fos. Vaig exercir durant anys la professió a França però no vaig acabar de trobar el meu lloc. No em ve de gust mudar-me sempre. El tipus de gent amb qui et relaciones quan ets advocat acaba sent extremadament enutjosa. Jo sempre he volgut ser fuster o orfebre i produir coses que després siguin útils a la gent. Com a advocat vaig acabar sent només útil a infractors rics. Si hagués estat advocat estatal, no m'hauria guanyat prou bé la vida però hauria fet quelcom valuós per a la societat. Ara bé, perdre un cas i fracassar m'hagués llevat la son. Sempre he tingut una vena artística i bohèmia que la meva família no em deixava exercir.

A més de la llengua esquerpa i toixa, ara el cervell també em volia fer la punyeta i els meus pensaments s'alentien perillosament. Em venia una idea, però quan volia expressar-la amb paraules ja se m'havia escapolit. Mentrestant, el meu got encara era mig ple. Amb un esforç titànic vaig aconseguir demanar-li si no hauria pogut canviar de professió a França i ell em va respondre que la seva família omnipresent l'hauria atorollat fins a fer-lo entrar en raó per reconduir-lo cap a una vida «de profit», fet que a ell li semblava un escorxador de la felicitat.

La meva bufeta inoportuna em reclamava alliberament immediat i vaig haver d'anar al bany. Recordo que vaig arribar-hi de corcoll i, en sortir, vaig pagar les cerveses amb por d'oblidar-me'n, sobretot si havia d'esperar que l'Steve es prengués la seva. No calia ser Einstein per veure que estava força passada de voltes. Amb un tacte digne de diplomàtic, ell es va acabar el líquid del seu got i em va oferir portar-me a casa de nou. L'aire fred em va fer pujar tot l'alcohol al cap de cop i volta perquè, en sortir, vaig notar que em costava mantenir l'equilibri, tot i que ni tan sols

STONBERG
EDITORIAL
